

ЗДРАВКО ПОПОВ

ГРОТЕСКА

chitanka.info

Когато човекът влезе, четирите стени леко се олюляха.

Огнени светкавици се стрелкаха от очите му. Ноздрите му изпущаха сивобели кълба дим.

Грозна решителност имаше в стъпките му по зеления килим.

— Убиец... гробовно процеди гласът му. — Сега или никога!!!

Двата пейзажа и рибният натюрморт тутакси паднаха на пода.

Другият, зад бюрото трепна, като да се досети нещо, сякаш опита да се усмихне.

— Здравейте... Ах, да! Всичко е готово, има решение. Мога отсега да ви кажа „честито!“ Остава да наминете след месец. По-добре, след четиридесет дни, за да ликвидираме вашия случай окончателно.

— Не! Не, любезни... Аз ей сега ще ликвидирам окончателно вас, а след четиридесет дни ще намина по повод второто издание на некролозите ви...

Влезлият разкопча двата ремъка под раменете си и свали от гърба си леко 35-милиметрово оръдие. След това извади от пазвата си около педя дълъг снаряд, приклепна зад уреда и завъртя кръга за прицелване.

— Така. Дебелоглав сте, затова се спрях на противотанково. Можете да бъдете сигурен, че ще свърши работа.

Другият замръзна на мястото си като сталагмит.

— Я, минете малко вляво... Достатъчно. Запазете това положение! Главата малко по-нагоре... Стоп! Леко се усмихнете.

— Вие ще отговаряте за всичко това.

— Хо-хо! Във всеки случай, сега отговаряте вие. Нали? Представете ли си — сега сте тук, разговаряме, след минута — няма ви! Нали е много интересно?

— Вижте... Дайте да запишем улицата и номера ви. Ако след двадесет дни не сменя целия ви покрив с нов...

— А! Улицата и номера ли! Че вие какво записвахте досега, поне тридесет пъти? Гръдната ми обиколка ли сте записвали, моля? Охо! Ясно е всичко. Хайде, пригответе се. И свалете това сако! Не е прилично в такава минута...

— Един момент... Ужасно неразбран човек сте. И друг път съм ви казвал. Сам виждате, че сега нищо не мога да направя, защото

нямам работници! Е, защо, дявол да ви вземе, не повярвате на честната ми дума, че след някакви си десет дни...

— Хо-хо! Наивник. Десет дни, а? Не, драги, този път няма да се изплъзнете. Три годинки вече, щом видя облак, аз лягам с дъждобран. И къде, мислите? В гумена лодка! А защо? Защото ви чакам да ми поправите покрива. Три годинки!

— Е, тогава защо, за някакви си пет дни...

— Не! Никакви пет дни. Питам ви за последен път: ще изпратите ли още сега, в същата минута хора, за да поправят покрива ми, или няма да изпратите?

Другият рязко вдигна глава. Непоколемима твърдост имаше сега в очите му, излъчващи стоманеносив блясък под високото чело. Другият изведнъж бе станал друг.

— Не. Няма да изпратя, защото нямам работна ръка. И аз имам гордост, в края на краищата.

— Разбирам ви! Отлично ви разбирам. Няма да ви бавя и секунда повече. Запазете това положение... Готов?

— Вие сте едно гнусно нищожество!

— Защо, моля?

— В подобен момент всеки има право на последно желание!

— Бъдете спокоен, лично ще уведомя близките ви.

Другият посочи транзистора на бюрото.

— До края на полувремето има десетина минути. Искам да науча какво ще стане.

— Усилете това нещо!...

„Коженото кълбо попада у току-що влезлия наш нападател Бобчев; същият тръгва, преодолява цялата средна и задна линия на французите, преодолява вратаря, преодолява самата врата... Преодолява фоторепортерите по атлетическата писта... И едва сега, едва сега този талантлив иначе футболист се сеца да вдигне глава! Естествено, за да я улови с ръце, вече сред самите зрители на стадион «Минзухарче» в столицата, откъдето предаваме срещата...“

— Бобчето са пуснали! — подскочи от мястото си влезият. — А защо чак сега? Защо накрая!

— Защото това са чучела, а не треньори! Ако бяха го пуснали навреме, досега щеше на дреб да ги направи!

— На елементарни частици щеше да ги направи!

— Не играч, а фантаст! Винаги съм казвал... В нашия блок му дадоха апартамент. Със сина са в една група в университета!

— То, ако става въпрос, в ръцете ми е израсъл! Бобчето... От нищо стана играч. И не е някой надут, каквито ги има. Дъщерята казва, с всичките ѝ колежки се държи като с равни...

— Шшшшшшт!...

„До края остават около седем минути, топката е отново на тревата, тя просто е «грабната» от нашия играч с номер 18 — това е Бобчев!... Чувам как френският колега до мен произнася нещо като «Бобшев» — както да е, това не може да помрачи нищо от качествата на нашия състезател... Последният стига до центъра на игрището, преминава финтово съдията, устремява се напред, още напред, преодолява осем, девет, десет противникови защитници — пред него са още четири — Бобчев преодолява и тях! Пред него е единствен играчът в черно трико — френският вратар; двамата са устремени един срещу друг — голът, струва ми се, е неминуем!“

— Гол! — разпери ръце влезлият по посока на другия.

— Гол! — хвърли се в тях другият със замрежени от сълзите очи.

„Не! Не, драги слушатели... Пред очите на петдесет хиляди зрители стана нещо невероятно! Нещо невъобразимо!... В един момент френският вратар започна да прави някакви тревожни знаци с ръка към нашия нападател, последният спря, за да разбере какво иска да каже колегата му... И тук французинът показа на Бобчев своя език! Изплезе му се, с други думи... Така, в мига, когато младият Бобчо Бобчев недоумяваше безпрецедентната, чисто гаменска постъпка на противника, последният нагло прибра топката в ръцете си, от самите крака на нашия нападател! Постъпка, която можем да кажем, никак не прави чест на прословутото френско възпитание...“

— Мръсници! — затрепера с цялото си тяло другият.

— Безобразници!

— Обърнаха футбола на пантомима!

— На гримьорна го обърнаха!

— Нека помежду си се плезят! Да показват езици на себе си! И то, из техните там Елисейски ливади, не тук!

— Там каквото искат да си показват! Но не у нас! Съдии... То се разбра, че във футбола управля няма. Хайде, довиждане.

— Ало. Нали за покрива идехте?

— Оставете го този покрив сега! Само до покрив, ми е!

— Ало! Щом като можем да направим нещо, защо да не го направим? Я чакайте една минутка, имам десетина човека на едно място. Ей сега ще го сторя. Какво ще ми се прозяват като сомове по цял ден! До довечера ще изтупат целия покрив като нов...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.